

ХІІ.

Отож христіяне йшли великими купами до Палестини воювати „за святий хрест“ і відбити у Турків Єрусалим, от тим то й названо ті війни хрестовими війнами. Здобувши Єрусалим хрестові вояки держали ся там якийсь час, мали в Єрусалимі своє королівство, жили в сусідстві з людьми Магометової віри і попереймали від них велику силу оповідань та байок, що або були поскладані самими Арабами, або через Персів і Арабів прийшли були з Індії. Ті оповідання принесено до Європи, їх слухали люди дуже цікаво, списували їх, перероблювали, сплїтали до купи зі своїми власними, і так повстала в Європі величезна сила гарних повістей та поем, що довгі віки були духовним кормом наших прадідів і ще й доси не перестали нам подобати ся.

Оттоді то була зложена й наша повість про „Лиса Микиту“. Що вона не була видумана тими, хто її списував, а взята з книжок і давнійших, з далека занесених оповідань, на се маємо докази в тім, що перші записи тої повісти зладжені в латинській мові, людьми книжними, духовними, і хоч ті записи зложені були в Льотарингії або у Фляндрії над морем (відки найбільше людей ходило у хрестові походи), то в них виступають такі звірі, як лев, напуга, леопард, яких не було тоді в Європі, а навіть згадано про якусь індійську рибу, з котрої мозок лічить недугу. Найстарше таке оповідане має назву „Вихід невольника“ (*Escbasis captivi*) і зложено було одним льотарингським монахом коло р. 940, т. е., ще на 100 літ перед хрестовими походами. Невольник, про якого мова в тім оповіданю, се теля, заперте в стайні. Воно вириває ся на двір,